

Tatlı ve yazı

2011-01-11 00:22:50

Yazmam gerekiyor, bugün gördüm ki yazmazsam ve tatlı yemezsem hayata dair algılamalarım kırılıyor ve onun yerini ne oyun, ne kitap, ne de başkaları tutuyor. Yemek değil tatlı ve kitap değil yazı.

Yazacak bir şeyin olmasa bile yaz, ki gönül içindekini söylemek için açılsın, okuyan olur, belki olmaz, belki kimse söylediklerine kanmaz, ve belki kendin de dahil insaniyetin tamamına *yalan* söylemiş olursun; yine de yaz, yazıda belir, yazıda keşfet.

Yazmayınca ne oluyor? Geçmiş kayboluyor, gün bulanıyor, ufak tefek kelimeler zihnimde büyümeye başlıyor, tefek ufak batmaya başlıyor, *büyük sevgiler* bu hengameden kaçıp gidiyor, sanıyorsun ki zihnini temiz tutmanın yolu etrafındaki döküntüyü azaltmak, hayır, zihnini temiz tutmanın tek yolu var, o da yazmak, döküntüleri yazmak, sızıları yazmak, bakışları yazmak.

Bırak, aklına gelmese de yaz, kopya çek, ısıt, ısır kelimeleri, kanasın dilin, sonra tükür, belki kimseye deva olmayacak dediklerin ama sen de kalmayacaksın ruhunun hapsinde, arada konuşan kalbinin dediklerini duyacaksın belki ama korkmayacaksın, sabretmek daha kolay gelecek, nehir gibi, göl gibi değil, *bataklıkta dönen göl* gibi değil, ne denizden, ne dağdan haberdar bir nehir gibi akacaksın.

Ne balıklarla uğraşacaksın, ne bildiğinle... *Bilmiyorum zaten, karar verdim buna.* Evet, bilmiyorsun, bilmediğini bilmen, cehaletini farketmen tek kazancı senelerin. Bilenlere veya biliyormuş gibi yapanlara gıpta et şimdi, sakın sakın dinle, aslında hiç de anlamlı tavsiyeler vermeyen ve senin hayatınla, derdinle ilgili en ufak bir fikri bile olmayan insanları dinle... Sonra teşekkür et, sonra gülümse onlara ve tekrar konuştuklarında tekrar dinle... Tekrar teşekkür et ve tekrar dinle... Evet, biliyorlar, sen bilmiyorsun, onlar daha iyi biliyor her şeyi.

Geçmişin bana getirdiği şey sadece bir cehalet duygusu, bazı zamanlar zihnim bir yerlere akmış, mesela lavabodan, tuvaletten veya duş teknesinden kayıp kaybolmuş gibi hissediyorum; sanki bildiklerimin veya önem verdiklerimin hepsini unuttum, sanki ideallerin, eski günlerin, ruhumun, dinimin, insanların hepsi geçmiş, ben ortada zamanının olmadığı bir boşluk içinde içindeyim, büyüyen boşluk, sıkıcı değil, boşluk bile değil bu... Dolu yok ki boş olsun.

Hala fazla düşünen bir zihnin var, hala kendini öven, kendini açıklamaya çalışan.

Kendine bir dil icad etmeye, kendini tanıtmaya, kendini bilmeye. *Bilginin yaratılmasına dair* yazdıklarını hatırlıyor musun, hani, Allah'ın zaten bildiği bir geleceği neden yarattığına dair, kısaca *Allah geleceği yaratmış olabilir ama bu geleceğin bilgisini yaratmış olduğu anlamına gelmez, Allah'ın bilmesi de insanların bilmesi gibi olmayabilir* demiştin, sanki her şeyi bilen, her şeye gücü yeten bir Tanrı'nın neden bu kadar kötülüğü yarattığını açıklamaya çalışır gibiydin.

Hayır, ben onu gelecekle ilgili yazmadım, onu, bana insandan öncesini soran birine cevap olsun diye yazmıştım, Allah'ın kainattan önce yarattıklarına dair bilgiyi yaratmış olduğunu neden kabul etmek zorundayız, diyerek, Allah zamansız varlığı da yaratmış olabilir ancak insan için bunun bilgisini yaratmamıştır, kendi zatıyla ilgili bilgiyi yaratmamış olduğu gibi...

Şimdi bunun ne kadar komik olduğunu görüyorsun, laf ebeliğinden başka bir şey değildi, halbuki sana ne kadar orijinal, sırların tamamını açıklamakta ne kadar da becerikli gelmişti, *mahluk bilgi ve ezeli bilgi*, gerçekte, kendi uydurduğun masallardan başka bir şey değildi.

Yine de orijinalliği takdir etmen lazım, insanların felsefe diye malumu ilamdan başka bir şey yapmadığı ve felsefenin tek tesellisinin kadın avcılığı olduğu bir memlekette en azından düşünmeyi isteyecek kadar saftım.

Düşünemesen bile öyleydin. Sonra kayboldu o rüzgarlar, kendini oluşun saflığına ve şimdi boğulduğun hiçliğe attın. Geçmiş seni bir lokmada yedi, geleceğe hazmedemeden kustu. Orta yerde bir mide bulantısı olarak yaşıyorsun.

Hayat bir mide bulantısından başka bir şey mi ki?